

Κύπρου Γεώργιος: 51 χρόνια άκαρπων συνομιλιών δείχνουν προς αλλαγή πορείας - Η πίστη θα κρατήσει τις νέες γενιές ελληνικές

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες](#) / [Εκκλησία της Κύπρου](#)

Στο Παγκόσμιο Συνέδριο Κυπρίων της Διασποράς, το οποίο ξεκίνησε το βράδυ της Τρίτης 26 Αυγούστου 2025, εκφράστηκε η στήριξη στις προσπάθειες συνομιλιών για λύση Διζωνικής Δικοινοτικής Ομοσπονδίας, στέλνοντας με αυτό τον τρόπο το δικό τους μήνυμα.

Το Συνέδριο χαιρέτισε ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Κύπρου κ.κ. Γεώργιος, ο οποίος στην προσφώνησή του στάθηκε σε δυο θέματα, αυτό της διατήρησης των παραδόσεων και της πίστης από τους Αποδήμους, αλλά και στο φλέγον ζήτημα της παράνομης τουρκικής κατοχής κυπριακών εδαφών.

Ο Μακαριώτατος ανέφερε σχετικά με το καθεστώς της ζωής των Αποδήμων ότι: “ Ξέρουμε ότι το περιβάλλον, όπου ζείτε και εργάζεστε, είναι αφομοιωτικό. Ο κίνδυνος απορρόφησης ή συγχώνευσής σας με τις ξένες πολυδύναμη εθνικές οντότητες είναι πολύ μεγάλος. Μην σας ξεγελά το γεγονός της πρώτης και εν

μέρει της δεύτερης γενιάς των αποδήμων, που είχατε άμεσα ισχυρά βιώματα από την πατρίδα. Οι νέες γενιές, έχοντας πολλάκις την προέλευσή τους από μικτούς γάμους, χάνουν την επαφή τους με την ελληνική γλώσσα στα σχολεία, στην κοινωνία, στην τηλεόραση, ακόμα και στα σπίτια τους”.

Και τόνισε ότι: “Η πίστη, ξέρετε, είναι πιο βασικός παράγοντας από την γλώσσα που θα κρατήσει τις νέες γενιές ελληνικές”.

Αναφορικά με την τουρκική κατοχή τόνισε ότι: “Πενηνταένα χρόνια άκαρπων συνομιλιών, με συνεχείς υποχωρήσεις της πλευράς μας, μέχρι του σημείου να διακυβεύεται πια η συνέχιση της επιβίωσής μας στη γη των πατέρων μας, πρέπει να μας έχουν πείσει ότι ο κατακτητής δεν εξευμενίζεται από τις υποχωρήσεις του αδυνάτου. Η διαδικασία των δικαιοδοτικών συνομιλιών, όπως γίνεται μέχρι τώρα, αποδείχτηκε ανωφελής. Συνέχισή της θα αποβεί ολέθρια. Γι’ αυτό και επιβάλλεται άμεση αναθεώρηση τής μέχρι σήμερα πορείας μας”.

Παρακάτω η προσφώνηση του Αρχιεπισκόπου Κύπρου:

Με ιδιαίτερη ευχαρίστηση χαιρετίζω και φέτος, εκ μέρους της Εκκλησίας, το ετήσιο συνέδριό σας, αγαπητοί απόδημοι, που έγινε, από χρόνια, μόνιμος θεσμός. Διερμηνεύω την παρουσία σας στην Κύπρο ως βαθιά αγάπη προς την πατρική γη που πυροδοτείται από τα βιώματά σας, αλλά και ως ζωηρό ενδιαφέρον και ανησυχία για το μέλλον του ελληνισμού στον τόπο μας, ύστερα από τις συνέπειες της τουρκικής εισβολής και της μακροχρόνιας κατοχής.

Σας καλωσορίζω με πατρική αγάπη και σας ευχαριστώ, εκ μέρους όλων των πιστών, για την έμπρακτη συμπαράστασή σας στον κοινό αγώνα για απελευθέρωση της γης μας και επιστροφή στα σπίτια και τα ιερά μας.

Είμαστε σίγουροι ότι διάφορα προβλήματα, που αντιμετωπίζετε στις χώρες που ζείτε και θα απασχολήσουν το συνέδριό σας, θα αντιμετωπιστούν και θα λυθούν από τα αρμόδια τμήματα του κράτους μας. Η παρουσία του ίδιου του Προέδρου της Δημοκρατίας επιβεβαιώνει το ενδιαφέρον της Κυβέρνηση γι’ αυτά.

Για την Εκκλησία δύο είναι τα κύρια προβλήματα, που αντιμετωπίζετε και εσείς και εμείς και σε αυτά θα ήθελα να αναφερθώ στον περιορισμένο χρόνο της προσφώνησής μου. Είναι το θέμα της δικής σας επιβίωσης ως Ελλήνων και ως ορθοδόξων Χριστιανών στις ξένες χώρες όπου ζείτε και εργάζεστε, καθώς και το θέμα της δικής μας επιβίωσης στη γη αυτή, που μας κληροδότησαν, εδώ και 3.500 χρόνια, οι πατέρες μας.

Ξέρουμε ότι το περιβάλλον, όπου ζείτε και εργάζεστε, είναι αφομοιωτικό. Ο

κίνδυνος απορρόφησης ή συγχώνευσής σας με τις ξένες πολυδύναμες εθνικές οντότητες είναι πολύ μεγάλος. Μην σας ξεγελά το γεγονός της πρώτης και εν μέρει της δεύτερης γενιάς των αποδήμων, που είχατε άμεσα ισχυρά βιώματα από την πατρίδα. Οι νέες γενιές, έχοντας πολλάκις την προέλευσή τους από μικτούς γάμους, χάνουν την επαφή τους με την ελληνική γλώσσα στα σχολεία, στην κοινωνία, στην τηλεόραση, ακόμα και στα σπίτια τους.

Χρειάζεται να εγκύψετε με ιδιαίτερη επιμονή στα παιδιά και στα εγγόνια σας, μιλώντας τους την γλώσσα μας, διδάσκοντάς τους τα ήθη και τα έθιμά μας, την εθνική μας Ιστορία, συνδέοντάς τους με την Ορθόδοξη χριστιανική λατρεία μας, οδηγώντας τους και συνδέοντάς τους με τον ελληνικό ορθόδοξο ναό της περιοχής. Η πίστη, ξέρετε, είναι πιο βασικός παράγοντας από την γλώσσα που θα κρατήσει τις νέες γενιές ελληνικές. Παράδειγμα οι πολλοί Έλληνες στη Μικρά Ασία που είχαν χάσει την γλώσσα τους και μιλούσαν τουρκικά. Έμειναν χριστιανοί - έστω και αν λειτουργούσαν στα τουρκικά- και διατήρησαν την εθνική αυτοσυνειδησία τους ότι ήταν Έλληνες.

Κι οι Εβραίοι, για 2000 χρόνια μακριά από τη χώρα τους, έχασαν τη γλώσσα τους, διατήρησαν όμως τη θρησκεία τους, που τους διέσωσε και την εθνική αυτοσυνειδησία τους.

Οι επισκέψεις σας στην πατρική γη, μαζί με τα παιδιά και τις οικογένειές σας, θα βοηθήσουν στη συντήρηση της εθνικής συνείδησης των νέων γενιών. Είναι η επαφή και σύνδεση με τις ρίζες μας.

Μα είναι και το άλλο, το πιο φοβερό μας πρόβλημα, που είναι η επιβίωσή μας πάνω στη γη των πατέρων μας. Αν η πατρική γη χαθεί, οι ρίζες αποκόπτονται και χρειάζεται πολύ πιο σκληρός αγώνας για να επιβιώσετε ως Έλληνες στον ξένο τόπο που ζείτε.

Και θα ήθελα με όλη τη συναίσθηση της βαρύτητας της προσωπικής ευθύνης μου, καθώς και τη βαρύτητα του μακροβιότερου θεσμού στον τόπο μας, της Εκκλησίας, που εκπροσωπώ, να τοποθετηθώ υπεύθυνα πάνω στο θέμα αυτό.

Καταλαβαίνετε ότι το συνέδριό σας δεν θα είχε και δεν θα έχει καμία σημασία και καμιά συνέχεια, αν ο καθένας πει τα δικά του, ως προς το ποιες πρέπει να είναι οι επιδιώξεις μας, επιστρέφοντας ακολούθως στα σπίτια μας. Ο ένας να πει για την Διζωνική Δικοινοτική Ομοσπονδία, ο άλλος να προσθέσει με το ορθό περιεχόμενο, ο άλλος για το ενιαίο κράτος, ο άλλος για μέτρα οικοδόμησης εμπιστοσύνης, ο άλλος για ανθρώπινα δικαιώματα, ο άλλος για επιστροφή στις διαπραγματεύσεις ΚΟΚ.

Ο αγώνας μας παγιδεύτηκε, δυστυχώς, εδώ και χρόνια σε διαδικασίες ατέρμονες, με ψευδαισθήσεις ότι με θυσίες οδυνηρές της πλευράς μας θα πετύχουμε μια κάποια λύση στο πρόβλημά μας. Αυτό όχι μόνο εκτροχίασε το θέμα μας από τη σωστή του βάση, της εισβολής και κατοχής, παρουσιάζοντάς το σαν δικοινοτική διαφορά, αλλά και συνέβαλε ώστε να λησμονηθεί από τους ξένους, φίλους και εχθρούς, η παρουσία των τουρκικών στρατευμάτων στην Κύπρο, ο συνεχιζόμενος και εντεινόμενος εθνικισμός, η εδραίωση της κατοχής και η προβολή νέων απαράδεχτων αξιώσεων εκ μέρους της κατοχικής δύναμης.

Πενηνταένα χρόνια άκαρπων συνομιλιών, με συνεχείς υποχωρήσεις της πλευράς μας, μέχρι του σημείου να διακυβεύεται πια η συνέχιση της επιβίωσής μας στη γη των πατέρων μας, πρέπει να μας έχουν πείσει ότι ο κατακτητής δεν εξευμενίζεται από τις υποχωρήσεις του αδυνάτου. Η διαδικασία των δικοινοτικών συνομιλιών, όπως γίνεται μέχρι τώρα, αποδείχτηκε ανωφελής. Συνέχισή της θα αποβεί ολέθρια. Γι' αυτό και επιβάλλεται άμεση αναθεώρηση τής μέχρι σήμερα πορείας μας.

Θα πρέπει πρωτ' απ' όλα με περίσκεψη και πολλή προσοχή να εγκύψουμε στην Ιστορία και να κατανοήσουμε τους σχεδιασμούς και τις μεθοδεύσεις της Τουρκίας για το Κυπριακό. Από το 1920 η Τουρκία έχει ως διακηρυγμένο στόχο της την ανάκτηση της Κύπρου. Ενδιάμεσοι σταθμοί πολλοί και διάφοροι: Το «Ταξίμ», που προβαλλόταν πολύ πριν ξεκινήσει ο εθνικοαπελευθερωτικός μας αγώνας. Η κυρίαρχη βάση στην Καρπασία που προτεινόταν με το σχέδιο 'Ατσεσον. Σήμερα προβάλλονται η Διζωνική Δικοινοτική Ομοσπονδία, η Συνομοσπονδία, τα δύο κράτη, ο κατακλυσμός των εποίκων και άλλα πολλά.

Οφείλουμε να αντιταχθούμε εξ αρχής και να απορρίψουμε τη συζήτηση επί οποιασδήποτε, τέτοιας τουρκικών προδιαγραφών, λύσης. Μια τέτοια λύση θα οδηγήσει πολύ σύντομα στην κατάληψη και τουρκοποίηση ολόκληρης της Κύπρου. Κι εμείς θα αναζητούμε καταφύγιο σε ξένους τόπους για να κρύψουμε την ανεπάρκειά μας και να προσπαθούμε να αποφύγουμε την κατάρρα της Ιστορίας που θα μας κατατρέχει.

Ένα τέτοιο εγχείρημα, κατανοούμε όλοι, ότι δεν είναι εύκολο. Δεν αρκούν η συστράτευση και η ομογνωμία όλων των Ελληνοκυπρίων μόνον. Χρειάζεται η συστράτευση ολόκληρου του Έθνους: Της Ελληνικής Κυβέρνησης, των Ελληνικών κομμάτων, του Ελληνικού λαού και όλων των Ελλήνων της Διασποράς, όλων εσάς, όπου κι αν βρίσκεστε.

Μόνοι μας, ως Κύπρος, δεν μπορούμε να αντιμετωπίσουμε την Τουρκία. Με την Ελλάδα μπορούμε. Γι' αυτό και επιβάλλεται η επαναλειτουργία του ενιαίου αμυντικού δόγματος Ελλάδας - Κύπρου και οι κοινοί σχεδιασμοί. Πολλοί προβάλλουν την υποχρέωση της Ελλάδας να υπερασπιστεί την Κύπρο γιατί είναι εγγυήτρια της ανεξαρτησίας της. Απορρίπτουμε ως προσβλητική αυτή την εκδοχή. Με την Ελλάδα δεν μας συνδέουν συνθήκες και συμβατικές υποχρεώσεις. Είμαστε ένα Έθνος, μας συνδέουν δεσμοί κοινής καταγωγής, κοινής γλώσσας, κοινής θρησκείας, κοινού πολιτισμού. Οι Έλληνες κατοικούμε στην Κύπρο εδώ και 35 αιώνες κι έχουμε το δικαίωμα, όχι να παρακαλούμε αλλά να απαιτούμε τη συμπαράσταση της Ελλάδας. Όταν ένα τμήμα του Έθνους κινδυνεύει δεν μπορούν να αδιαφορούν ή να εφησυχάζουν τα υπόλοιπα.

Ελλάδα και Κύπρος είμαστε Κράτη μέλη της Ενωμένης Ευρώπης. Έχουμε τη δυνατότητα να αξιώσουμε, κι αυτό πρέπει να γίνει αταλάντευτα, την εφαρμογή των Αρχών της Ευρώπης και στην Κύπρο. Να ισχύσουν και για μας ό,τι απολαμβάνουν οι άλλοι Ευρωπαίοι: ελεύθερη διακίνηση, ελεύθερη εγκατάσταση και ελεύθερη απόκτηση περιουσίας σε όλη την Κύπρο. Αν επιμείνουμε χωρίς παρεκκλίσεις στην αξίωση μας αυτή, σίγουρα θα πετύχουμε.

Τελειώνω, – σίγουρα καταχράστηκα τον χρόνο σας- εξωτερικεύοντας ένα φόβο μου. Φοβούμαι την κρίση της Ιστορίας. Φοβούμαι και την κατάρα της Ιστορίας. Φοβούμαι μήπως η Ιστορία κρίνει τη γενιά μας ως ανεπαρκή, πως δεν μπορέσαμε να εξασφαλίσουμε την παραμονή του Ελληνισμού στην Κύπρο, πράγμα που μπόρεσαν να κάνουν, κάτω από πολύ πιο δύσκολες συνθήκες, οι πρόγονοί μας. Ας συνειδητοποιήσουμε όλοι τον κίνδυνο κι ας κάνουμε τα αδύνατα δυνατά, για να τον αποτρέψουμε. Οι καιροί είναι δύσκολοι. Η πατρίδα βρίσκεται σε κίνδυνο. Το χρέος είναι δικό μας.